

אור הנר

עורך: גדיה אטון

יום ו' כ"א אייר תשפ"ו

כניסת שבת: 19:07

יציאת שבת: 19:59

רבינו תם: 20:51

הזמנים לפי אופק באר שבע פרקי אבות פרק ה'

פדיונות בהר בחזקתה

דבר העורך

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם"

יוחאי, במדרש (מדרש נעלם וזוהר חדש סד.) מסופר הסיפור הנפלא על לידתו של רבי שמעון בר יוחאי, והלקח העצום הנלמד ממנו - יוחאי, אביו של רבי שמעון, היה מאצילי יהודה ומגדולי הדור, אך הוא ואשתו שרה היו חשוכי ילדים במשך שנים רבות. לאחר עשר שנות ציפייה, עלה בליבו של יוחאי הרעיון הכואב לגרש את שרה כדי שיוכל לשאת אישה אחרת ולקיים את מצוות הפרייה ורבייה. שרה הצדקת, ששמעה על הכוונה הזו, נשברה בקרבה. היא לא התווכחה עם בעלה, אלא פנתה אל המקור היחיד שיכול להושיע - היא הרבתה בתפילות, צומות וצדקה, ושפכה את ליבה בדמעות שליש לפני הקדוש ברוך הוא, כשהיא מתחננת שלא תגורש ותזכה לפרי בטן. בליל ראש השנה, חלם יוחאי חלום מוזר: הוא ראה את עצמו עומד ביער עבות ובו אילנות רבים. חלקם היו רעננים ונושאי פרי, וחלקם יבשים. והנה, ראה אדם הנושא כד מים ומשקה את האילנות. יוחאי הבחין שאותו אדם משקה רק חלק מהעצים היבשים ומדלג על אחרים. כשהגיע האיש לאילן עליו נשען יוחאי - שהיה יבש לחלוטין - הוא הוציא צלוחית קטנה מכיסו ושפך את המים על שורשי העץ. מיד החל העץ להוציא עלים ולפרוח. יוחאי התעורר נרגש וסיפר את החלום לרבו, רבי עקיבא. רבי עקיבא הסביר לו את המשמעות העמוקה: "האילנות הם הנשים העקרות, והאדם המשקה הוא הקדוש ברוך הוא שגוזר למי יהיו ילדים. העובדה שהעץ שלך הושקה מצלוחית קטנה ולא מהכד הגדול, מלמדת שהגזירה עליכם הייתה להישאר עקרים - אך הדמעות של אשתך שרה הן שאספו את הצלוחית הזו". באותה שנה נפקדה שרה, וביום חג השבועות - יום הדין על פירות האילן - נולד להם בנם, רבי שמעון בר יוחאי, שהאיר את העולם בתורתו.

נמצאים אנו בימי ההכנה לחג השבועות הקרב ובא, עלינו להכין את עצמנו הכנה רוחנית, ובכך נזכה לפירות טובים ומיוחדים - הם ילדינו וצאצאינו שיזכו להצלחה בלימוד התורה הקדושה אמן, שבת שלום ומבורך.

לאור זאת, עולה תמיהה נוספת: אם חג השבועות הוא זמן כה נעלה של דין על פירותינו הרוחניים, האם עלינו להתמלא פחד מקריאת הקללות שבפרשה? התשובה היא שהקריאה בפרשת התוכחה אינה נועדה להפחידנו לשווא, אלא היא חלק בלתי נפרד מתהליך הצמיחה וההכנה לדין. ראשית, שמיעת הדברים מעוררת אותנו לתשובה, אנו מבינים את מחיר עזיבת הדרך ומקבלים על עצמנו להתחדש בעבודת השם. שנית, כפי שמסבירים גדולי החסידות, הקללות הללו הן בבחינת "ברכות נסתרות"

אורות גבוהים כל כך שירדו לעולם כשהם "לבושים" במילים קשות. כשאנו קוראים את הקללות בציבור לפני החג, אנו מבקשים שכל הקשיים, הרפיון והעיכובים שהיו לנו בשנה החולפת בתחום הרוחני והחינוכי, יסתיימו כאן, בתוך מילות הפרשה. אנו "יוצאים ידי חובה" בתוכחות אלו בעצם השמיעה בלבד, ובכך ממתיקים את הדינים בשורשם. אנו נכנסים לחג השבועות כמי שעומדים בראש שנה חדש של פריחה, ונושאים תפילה אל נותן התורה: "תכלה שנה וקללותיה" - שיעברו המניעות מליבנו, ונזכה להיכתב לדין של ברכה, לשפע של הצלחה בלימוד ולנחת יהודית אמיתית מכל צאצאינו.

השבוע, ביום שלישי האחרון, התקיימה הילולתו של התנא האלוקי רבי שמעון בר

השבת אנו זוכים לקרוא את הפרשות המחוברות 'בהר-בחקותי'. בפרשת בחקותי מופיעה ה"תוכחה" - פסוקי הקללות והאזהרות. על פי תקנה עתיקה של עזרא הסופר, אנו מקפידים תמיד לקרוא פרשה זו לפני חג השבועות, והגמרא במסכת מגילה (ל"א: מסבירה שהטעם לכך הוא: "כדי שתכלה שנה וקללותיה").

על קביעה זו שאלה הגמרא: זה מובן שלפני ראש השנה של תשרי אנו קוראים תוכחות כדי לחתום את קללות השנה החולפת, אך האם חג השבועות נחשב לסוף שנה? על כך משיבה הגמרא בחידוש: "כן, עצרת ראש השנה לפירות האילן, וביום זה דנים משמים כמה פירות נזכה לקבל באותה השנה (עד חג שבועות של שנה הבאה)". כאן נשאלת שאלה נוקבת: הרי ידוע שבמרכזו של יום הדין בראש השנה של חודש תשרי עומדים כל באי עולם, ושם נגזר גורלו של אדם לכל פרטיו - מחייו ומוזנותיו ועד לבריאותו ופרנסתו. אם הכל כבר נקבע בתשרי, מהו עניינו של הדין המיוחד על פירות האילן המתקיים דווקא בעיצומו של יום מתן תורה?

מסבירים בעלי המוסר והחסידות יסוד עמוק ומרגש: התורה מלמדת אותנו כי "האדם עץ השדה". אם האדם נמשל לאילן, הרי שפירותיו היקרים ביותר הם ילדיו, צאצאיו, וההישגים הרוחניים שלו ושל דורותיו. בראש השנה של חודש תשרי, הקדוש ברוך הוא דן את האדם על ה"קיום" - על הצרכים הגשמיים והחומריים הנצרכים לו כדי לחיות, כגון אוכל, קורת גג ובריאות הגוף. אך בחג השבועות, היום בו ניתנה התורה לעם ישראל, הדין עובר למישור הפנימי והאיכותי יותר, הדין על ה"מהות". ביום זה דנים בשמים על איכות הפירות שיצמיח האדם בשנה הקרובה. זהו הזמן בו נקבעת הצלחה בחינוך הילדים, המתיקות שנרגיש בלימוד התורה, והשגשוג הרוחני של המשפחה כולה. בשבועות נקבע האם ה"אילן" שלנו יוציא פירות מלאים בתוכן, ביראת שמיים ובנחת יהודית, או שמא יהיו אלו פירות ללא טעם וריח.

דבר תורה לסעודה שניה

אור החיים הקדוש

**"וזכרתי להם ברית ראשונים אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים
לעיני הגוים להיות להם לאלהים אני ה'"**

רבותינו בפרשת בחוקותי דרשו מנין שברית כרותה לשבטים
דכתיב וזכרתי להם ברית ראשונים, הראשונים אשר הוצאתי אותם
מארץ מצרים. ואור החיים הקדוש מוסיף שהכוונה בברית ראשונים
למה שכתוב בירמיהו (פרק ב') זכרתי לך חסד נעורך, פירוש שה'
יזכור לדור האחרון את הזכות של הדור הראשון שנכנסו בברית
עם ה' באהבה רבה, ואלו הם הראשונים אלו אשר הוצאתי אותם
מארץ מצרים, היה קידוש ה' לעיני הגוים שעם ישראל הלך במדבר
וקיבל את התורה וכך יתקדש שם שמים שהלכו בארץ לא זרועה
לקדש באמצעותם אלהים חיים.

הלך מדברי אור החיים שמה שעם ישראל שעברו את
השעבוד במצרים ואחרי כן את הגאולה, מכל מקום היה בזה
קידוש השם לעיני הגוים לראות עם שלם מוסר נפשו כדי לקבל
עליהם את האלהים ואת תורתו.

הברית הזאת, נראה לפי פירוש זה, היא משום קידוש
ה' הגדול שבא לידי ביטוי ביציאתם ממצרים וקבלת
התורה. זה מוכיח על המעלה הגדולה של קידוש
ה', שזהו שעומד כמגן לדורו ולאורך כל הדורות.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"וידבר ה' אל משה בהר סיני... ושבתה הארץ שבת לה"

מה ענין שמיטה אצל הר סיני, והלא כל המצוות נאמרו
מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה
מסיני, אף כולן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני כך שנוי
בתורת כהנים. (רש"י)

"החתם סופר" כתב ליישב את התמיהה "מה ענין שמיטה
אצל הר סיני" באופן הבא: אחת הראיות הגדולות ביותר
לכך שהתורה ניתנה בהר סיני היא שרק אלוקים בורא כל
העולמות, המשגיח והעושה את כל המעשים, יכול לקחת על
עצמו את ההבטחה "וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית
ועשה את התבואה לשלוש השנים" כי אם חס וחלילה אדם
היה מבטיח את זה מעצמו, הרי שאפשר לתפוס בשקר כל
אחד שימצא הבטחה כזו, כי עניין זה מתברר מיד כשנכנסים
לארץ. מכאן, שמצוות השמיטה היא מן הראיות הגדולות
לאמתות התורה שנתנה בסיני. נמצא שאכן יש ענין לשמיטה
אצל הר סיני, כי ההבטחה לשנת השמיטה מלמדת
שכל התורה כולה נתנה מסיני. התורה אמת.

דבר תורה לסעודה רביעית

הלכות סוף זמן תפילת שחרית

זמן תפלת שחרית נמשך לכתחלה עד סוף ארבע
שעות מהיום, בשעות זמניות.
וישנה מחלוקת בפוסקים ממתי מונים את זמן
התפילה:

יש אומרים שמונים השעות זמניות מזריחת
השמש ועד שקיעתה, וזמן תפלה הוא ד' שעות זמניות
מהזריחה, וזהו זמן קריאת שמע לפי הגר"א המובא
בלוחות הזמנים.

ויש אומרים שמונים שעות אלה מעמוד השחר,
וזהו זמן קריאת שמע לפי המגן אברהם המובא בלוחות
הזמנים.

ולהלכה: בדברים דרבנן כמו ברכות קריאת שמע
וזמן תפילה, אפשר לסמוך למנות השעות מהזריחה,
(כדעת הגר"א). אך לענין קריאת שמע שהיא דאורייתא,
לכתחילה יש להחמיר לקוראה קודם שיעבור ג' שעות
מעמוד השחר (כדעת המגן אברהם). אך גם בזה בשעת
הדחק אפשר לסמוך על הסוברים למנות השעות
מהזריחה. (ילקוט יוסף תפילה)

דבר תורה לסעודה שלישית

פניני הבן איש חי

"אם בחקתי תלכו"

במסכת עבודה זרה (ה. א) דרשו חז"ל: "אם בחקתי
תלכו, אין 'אם' אלא לשון תחנונים". כלומר הקב"ה
מבקש בתחנונים מעם ישראל שילכו בדרך התורה.
על פי דרשת חז"ל זו ניתן גם לפרש את דברי הנביא
(ישעיה מ, כו-כו) "למה תאמר יעקב ותדבר ישראל נסתרה
דרכי מה' ומאלקי משפטי יעבור. הלא ידעת אם לא
שמעת" וגו', כלומר, למה תאמרו בני ישראל שהקב"ה
כפה עליכם לקיים המצוות בלא להתחשב ברצונכם,
"הלא ידעת?" וכי אינך יודע שרק בדרך של בקשה ופיוס
נתן הבורא את התורה לישראל, "אם, לא שמעת?", וכי
לא שמעת את תיבת 'אם' שנכתבה בפסוק שבפרשתנו,
המורה על לשון התחנונים שפנה עמו הקב"ה לכלל
ישראל בבקשה ללכת בדרך התורה? וכיצד איפוא ניתן
לומר שהבורא לא התחשב ברצון עם ישראל כאשר
ציווה על חוקי התורה.

לברכה והצלחה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב

לברכה שלם ברוחך רב

ציון חלפון
בן סולטנה
ימנה בת חנה
ת.נ.צ.ב.ה

לברכה שלם ברוחך רב

שרה בת לאודה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
ת.נ.צ.ב.ה

לברכה שלם ברוחך רב

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

לברכה שלם ברוחך רב

חנה בת חפסה
גבריאל בן שרה
ת.נ.צ.ב.ה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נורית

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

דיני ספר תורה

שאלה: בית כנסת שהכניסו שני ספרי תורה באותו שבוע, ובשבת הראשונה לקריאה בספרי התורה שתי המשפחות שתרמו את ספרי התורה נמצאות בבית הכנסת, וכל משפחה רוצה שיקראו בספר תורה שלה, ושואלים כמה שאלות: **א.** האם מותר להוציא את שני הספרי תורה ולחלק את קריאת התורה בין שני הספרים, כדי למנוע ריב ומדון. **ב.** ואם מותר להוציא שני ספרים איך מחלקים את הקריאה בין שני הספרים. **ג.** וכן האם רשאים לעשות הגבהה לשני הספרים.

תשובה: בית כנסת שהכניסו שני ספרי תורה בשבוע אחד, וכל משפחה רוצה להוציא את ספר התורה שתרמה, רשאים להוציא באותה שבת את שני הספרי תורה, ולחלק את הקריאה בין הספרי תורה או שיקראו ו' עולים בספר תורה הראשון, והשביעי יעלה בשני או שיחלקו הקריאה שווה בשווה, והוא מפני דרכי שלום, ועל דברי תורה נאמר "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום", א"כ ודאי כשמדובר בתורה עצמה, יש להימנע ככל האפשר ממחלוקת, ואין מניעה להגביה את שני הספרי תורה, שהרי בכמה קהילות נהגו להגביה את כל הספרי תורה כשמוצאים כמה ספרים. ואם יש אפשרות שיעשו שני מנינים, כך יעשו, וחלק מהציבור יקראו בספר תורה אחד, והשאר יקראו בספר תורה השני.

שאלה: להוליך ספר תורה לקרוא בו או לנשקו אצל חולה מחמת שאינו יכול להגיע לספר תורה, האם מותר או שקיים חשש שהוא ביזיון לספר תורה. תשובה: אסור להוליך ס"ת לצורך חולה אפילו כדי שיקרא בו וכ"ש כדי לנשקו, אלא אם יש עשרה אנשים שהם חולים או אכלים מותר.

"ומקדשי תיראו" (ויקרא כ"ו, ב')

המקומות המקדשים בגלות, והם בתי כנסיות ובתי מדרשות, כאמרו: "וַיֹּאֲהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מַעֲט" (ויחזקאל י"ט), וְאָמְרוּ חַז"ל (מגלה כ"ט). אֵלוּ בְּתֵי כְּנִסְיֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת (ספרינו).

מעשה שהיה כך היה: סוחר בשם שלמה הגיע אל בית הכנסת, והניח את שני הטלפונים הנידים שלו על גבי השלחן שלפניו. לפני תפלת שמונה-עשרה, נגש שלמה לעמוד בתפלה ממול ארון הקדש, פשט את שני מכשיריו הוא משאיר על השלחן.

לפתע, באמצע תפלת הלחש, החל אחד הפלאפונים להשמיע בקול גבוה ביותר שיר חסידי. מובן שפגנת המתפללים הפרעה מאד, ולאחר דקותים, באשר סוף סוף פסק, פתאום מתחיל המכשיר השני לשיר ולזמר בקולי קולות... עוברת עוד דקה, ושוב, גם הראשון חוזר לנגן ולשיר יחד עם השני...

המצב היה בלתי נסבל, תפלת הצבור הטרדה והפרעה, ונבאי בית הכנסת רתח מזעם. הפלאפונים המשיכו לצלצל ולנגן ללא הפסקה, והנבאי הזעם החליט לקום ולעשות מעשה. הוא נגש אל שלחנו של שלמה, נטל את שני המכשירים המנגנים, לא טרח כלל לחפש באמצע תפלתו אחר בעליהם, אלא פשוט יצא אל מחוץ להיכל בית הכנסת, הניחם על הספסל שברחוב, וחזר לתפלתו... (יצא שמדבר בגבאי ישיש שאינו יודע כלל להשתמש בפלאפון. ולכן לא ידע כיצד לנתק את המכשירים).

לאחר ששב שלמה אל מקומו, הבחין מיד שמכשיריו נעלמו. "היכן הפלאפונים?", שאל בחרדה. השיבו לו שהגבאי הוציאם לחוץ, והוא יצא מיד לחפשם. אך היה זה מאחר מדי... המכשירים כבר אינם על הספסל! פעת תובע שלמה את הגבאי לשלם לו את דמי המכשירים היקרים: "מדוע לא חפשת היכן אני עומד? ואם כבר החלטת להוציאם, מדוע אל תחזירם?!" אך הגבאי לא עמד מנגד, וטען פגגדו: "וכי רצית שבאמצע שמונה-עשרה אלך לחפש אתה? הולכת את המכשירים אל מקומם הראוי - אל הרחוב!"

עם מי הדין?

תשובה: המתפלל שלמה התנהג בפושע גדול, אצל עדין ממונו לא הפקר. ואמנם כאשר המכשירים מפריעים יש רשות להוציאם אל הרחוב, אצל המוציאם חייב לשמור עליהם. רק במקרה שהגבאי היה מקבל תחלה את רשות אב בית הדין (או הרב המקומי) להניח את המכשירים ברחוב, היה מקום לפטור אותו מהתשלום, כמבאר בשלחן ערוך (ח"מ סי' ב' ס"א): "כל בית דין, אם רואים שהעם פרוצים בעברות, ושהוא צריך שעה, דנים בין מיתה בין ממון, בין כל דיני ענין", פי לבית דין יש את הסמכות להפקיר (לפי צד השעה) את ממונם של חוטאים, כדן "הפקר בית דין הפקר".

לסכום: לנבאי לא היה רשות מבית הדין להפקיר את ממונו של שלמה, ולכן עליו לשלם לו את דמי המכשירים!

הלכות כתבי הקודש

שאלה: האם מותר להשתמש בסעודה במפיונים שמודפס עליהם שבת שלום. תשובה: יש להקל בזה.

שאלה: מי שיש לו דפי דברי תורה בתוך נרתיק התעודת זהות שלו האם מותר לישוב על כסא כשתעודת זהות בכיס האחורי של מכנסיו שנמצא יושב על דברי תורה. תשובה: מותר הדבר ללא חשש.

שאלה: האם מותר להעביר מרקר על שם השם להדגישו בצבע או שיש בזה איסור מחיקה. תשובה: מותר ואין בזה חשש.

שאלה: כיסוי למתג מנורה שרשום עליו שבת קודש האם מותר להניחו בבית הכסא. תשובה: אין להניחו בבית הכסא.

שאלה: האם שם פרשת השבוע או שם ההפטרה המודפס בלוחות השנה חייב גניזה או שמותר לזרוק לאשפה. תשובה: שם פרשת השבוע אינו חייב גניזה ואילו שם ההפטרה חייב בגניזה.

לדפואה שלימה

סולטנה
בת פדחה
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
רון דבקה
הודיה לוי
אלמוז לוי
בן שולמית

לדפואה שלימה

יוסף לוי
בן זיקטוריה

לדפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירדה מרים
בת רחל

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה

הלכות עירוב תבשילין חלק א'

הלכות עירוב תבשילין

אי"ה בעוד כשבועיים יחול חג השבועות ביום שישי ומיד בצאת החג נכנסת שבת, ותיקנו חז"ל להכין עירוב תבשילין

מהו עירוב תבשילין?

כאשר חל יום טוב סמוך לשבת, אסרו חכמים להכין או לבשל ביום טוב בשביל שבת, מפני שנראה כמזלזל בקדושת יום טוב. לכן תיקנו חכמים שיניח פת ותבשיל מערב יום טוב לשבת, בכדי שיהיה ניכר שאינו מתחיל בבישול ובאפייה שאינם לצורך יום טוב בעיצומו של היום, אלא הוא רק כגומר מלאכת אוכל נפש, לאחר שהתחיל בה מערב יום טוב ולכן כאשר חל ראש השנה בימי חמישי ושישי, וברצונו לבשל לכבוד השבת, עליו להניח 'עירוב תבשילין' בערב יום טוב שחל ביום חמישי.

פת ותבשיל

נהגו להניח לכתחילה פת ותבשיל בערב יום טוב, כדברי רבי אליעזר (ביצה טו). ובדיעבד אם לא הניח לצורך העירוב אלא תבשיל בלבד, מותר לאפות ולבשל ביום טוב לצורך השבת. אבל אם הניח פת בלבד, יש אומרים שאפילו לאפות ביום טוב אינו רשאי. ויש מתירים על כל פנים לאפות, וכן עיקר מכיוון שספק דרבנן לקולא.

שיעור התבשיל

שיעור התבשיל שמניח לצורך העירוב כזית [עשרים ושבעה גרם, ובדיעבד די בשמונה עשר גרם]. ואפילו בני המשפחה מרובים די בכזית תבשיל לצורך העירוב. וטוב להחמיר להניח פת העירוב כשיעור ביצה (חמישים

וארבע גרם).

זמן הנחת העירוב

לכתחילה צריך להניח את העירוב דווקא בערב יום טוב (יום חמישי). ואם הניחו קודם זמן זה, יחזור ויטלנו בערב יום טוב ויאמר שהוא סומך עליו לשם מצות עירוב, לאפות ולבשל מיום טוב לשבת, ולא יברך עליו, ומיהו אם לא עשה כן, בכל זאת מותר לו לאפות ולבשל על סמך העירוב הזה.

נזכר לאחר השקיעה

מי שכח להניח עירוב תבשילין ונזכר אחר שקיעת החמה בתוך זמן בין השמשות (של יום חמישי), יניח העירוב ויברך עליו ויוצא בו ידי חובתו. ואפילו אם ענה "ברכו" של תפילת ערבית של החג, כל עוד לא התפלל ערבית (ועדיין הוא בין השמשות) יוכל להניח העירוב, ולא יברך עליו, רק יאמר הנוסח "בדין עירובא". (יחווה דעת חלק ו' סימן לא).

תבשיל שראוי ללפת בו את הפת

התבשיל של העירוב יוכל להיות מבושל, או צלי, או שלוק, או כבוש, או מעושן, ואפילו תפוח מבושל, ובלבד שיהיה ראוי ללפת בו את הפת. ולכן אין לערב עירוב תבשילין בתבשיל דייסה ושאר מיני קטניות שאין רגילים ללפת בהם הפת.

במקומות החמים נוהגים לקחת ביצה שלוקה שמחזיקה מעמד ואינה באה לידי סירחון כשאר מיני ליפתן. ובזמן הזה שיש לנו מקרים חשמליים טוב להדר לקחת לצורך מצוות העירוב, לחם שלם ותבשיל חשוב, כגון בשר או דגים.

צדיקים במיתתם קרויים חיים

בשום פנים ואופן!

רבי חיים חורי זיע"א

כעס רב הציץ את הקצינים היהירים. הם הביטו במבט קר כקרח בצדיק הקדוש, ואיימו בקול מקפיא, כי אם תוך שבוע לא תתמלא דרישתם, יצאו הם לרחוב ויחטפו בעצמם שתי נערות. מהרגע בו יצאו הגרמנים מביתו, לא חדלו החששות ללוות את הרב, והוא חרד מאד כי יבצעו חיות הטרף הללו את זממם. בכל לילות השבוע, נדדה שנתו, והוא התהלך בחדרו אנה ואנה, כששפתיו רוחשות תחנונים ללא הרף.

בתום השבוע הקצוב, התייצבו הקצינים בדיוק גרמני בבית הרב. "היכן העלמות היהודיות?!" נבחן. נסוך בטחון בה', השיבם הרב הקדוש ללא חת ובתקיפות כי לעולם לא ימלא את דרישתם זו! הקצינים יצאו מלפני הרב בכעס גדול, ובדרכם פגשו שתי בחורות יהודיות, העלו אותן בכח על הג'יפ ונסעו במהירות. מרגע שיצאו הגרמנים מלפניו, היה רבי חיים שקוע בתפלות ותחנונים לפני קונו שיחוס וירחם ויבטל את רוע הגזירה. וכשנודע לו שחטפו הקצינים שתי בחורות יהודיות, הגביר את זעקותיו וקול בכיו, ולא התיימש מרחמי הא-ל. והנה, הנס לא אחר מלבוא. כעבור מחצית השעה, נדמה בני הבית לראות את שתי הבנות על מפתח דלתו של הרב. כששמעו את סיפורם, נפעמו עוד יותר. וכך הן סיפרו: "לאחר שהועלנו בכפייה אל הג'יפ, נסעו הגרמנים כברת דרך, עד שהגיעו לבית הכנסת הגדול. והנה לפתע ידדו שני אריות של אש מן השמים, ונצבו באיום אל מול הרכב! לאחריהם הופיע איש זקן הדור זקן ארוך ולבן, שגער בגרמנים, שחרר אותנו מידם, והובילנו עד לפתח בית הרב. כאשר הגענו לכאן, מיד נעלם האיש מעינינו, ושוב לא ראינוהו." (על פי הספר "חיי חיים", מעדות השוטר בוכזבה יצ"ו מקרית גת) **אי"ה ביום שלישי כ"ה באייר יום הילולתו זיע"א.**

רבי חיים חורי נולד בשנת ה'תרמ"ה בעיר הדיגת שבאי ג'רבה טוניס. נשא לאישה את ביתו של ר' דוד חדאד, הרביץ תורה ומונה לחון בקהילת גאבס. חזר להדיגת והחל לכהן כרב וכדיין אך בשנת ה'תרפ"ו כאשר קהילת גאבס פנתה אליו שב לכהן כרבה הראשי וכדיין. התנגד בחריפות לחינוך הצרפתי, דאג לעניי הקהילה, הקים את ישיבת "תורה וחיים" וכן מוסדות צדקה וחסד, ייסד קופה מכספי ציבור למימון הוצאת ספרים לאור, הקפיד להיות תמיד ראשון התורמים על מנת לשמש כדוגמה ונודע כדרשן בחסד עליון.

תמך באופן נלהב בעלייה לארץ ישראל וביתו שימש כתחנת מעבר לעולים. הרב השתוקק מאוד לקיים את המצוות התלויות בארץ ובשנת ה'תשט"ו עלה לארץ ישראל, התגורר תקופה קצרה בבית בנו (ר' ינון אברהם) בבני ברק והתיישב בכאר שבע.

סיפור מדהים על רבי חיים חורי זיע"א

במהלך מלחמת העולם השנייה, פלשו הגרמנים הארורים לעיר גאבס שבדרום טוניסיה, וכדרכם עשקו שם מהיהודים את זהבם. הם הקימו בגאבס מחנה צבאי, ופקדו על רב העיר הגאון רבי חיים חורי זצ"ל (שהשבוע כ"ה אייר חל יום הילולתו) וועד הקהילה לשלם להם קנס גבוה של זהב שנלקח מכל בני הקהילה ומתכשיטי הנשים. מפעם לפעם היו דורשים מרבי חיים ומהוועד דברי מאכל (קמח, בשר, דגים וכיו"ב), שמיכות ובגדים, והרב היה ממלא את מבוקשם ללא שהיות. יום אחד, נכנסו הקצינים הגרמנים אל ביתו של רבי חיים ובפיהם דרישה נוראה כי תימסרנה לידיהם שתי בחורות יהודיות. רבי חיים נרעש עד עמקי נשמתו. הוא קם ממקומו בסערת רגשות, והודיעם בנחרצות כי דבר זה אינו בא בחשבון,

סדקו את הברקוד המצודף
והצטרפו אלינו לאתר "אוד הנד",
באתר זה תוכלו לקבל את העלונים מכל
השנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה
באהבה רבה

לדפואה שלומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
מיכל בת רחל

לברכה והצלחה

מורדכי זיפה
מזרנה זב"ב
ליאוד זשיר
מזרנה

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מידה)
בת דות

